

předpoklad pro poskytnutí žádané zápůjčky, pročez nelze pochybovati o tom, že také prohlášení o přístupu za člena bylo učiněno jen podmíněně. Ježto bylo zjištěno, že podmínku žalovaným kladenou žalobkyně nepřijala, nebyl žalovaný svými návrhy již vázán a žalobkyně nenabyla z přijetí jen podmíněčně učiněných návrhů žádných práv. Žalovaný oznámil jí proto právem dne 26. července 1934, že pokládá své žádosti za vzaté zpět. Za toho stavu věci však odvolací soud nepochybil po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.), neuznal-li žalobní nárok důvodným.

Čís. 16322.

Odhadní řízení k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Jest nezákonností (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. ve znění čl. V. č. 1 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.), opominul-li soud při zjišťování odhadní ceny přidělených pozemků výsledkem znaleců zjistiti vliv zákonného zákazu zcizení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu a jiných omezení vlastníka z důvodu přidělu (§ 37 dotčeného zákona) na obchodní cenu pozemků.

Obecná hodnota věci jest její směnná hodnota a je totožná s cenou prodejovou.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R II 305/37.)

Srv. rozh. č. 13407, 12339 Sb. n. s.

K návrhu Zemského výběrčího úřadu v B. stanovil soud první stolice v odhadním řízení k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí obecnou hodnotu usedlosti č. p. 77 s pozemky, zapsanými ve vložce č. 157 kat. území R., ke dni 20. března 1933 na 104.416 Kč. Rekursní soud nevyhověl rekursu Vlastimily a Marie H., potvrdiv napadené usnesení. Důvody: Rekursní soud má za to, že jest mylný názor stěžovatelek, že hledíc na to, že jde o nemovitosti přidělové, mělo býti při odhadu přihlíženo k dotčenému právnímu omezení na statku váznoucím. Ustanovení § 37 zák. č. 81/1920 Sb. z. a n., na něž se stěžovatelky odvolávají, že totiž dosažená prodejová cena, pokud přesahuje to, co bylo vloženo do pozemku vlastníkem, připadne státu, nemá vlivu na stanovení obecné ceny. Není zákonného ustanovení v té příčině a ani z povahy přidělu a uvedeného předpisu nevyplývá, že by muselo býti přihlíženo k právním omezením statku při stanovení obecné ceny. Z toho, že stát má právo, převyšuje-li prodejová cena určitou výši, žádati přebytek pro sebe, není ještě odůvodněn závěr stěžovatelek, že proto má býti stanovena jiná cena než obecná cena anebo že se tím obecná cena snižuje.

Nejvyšší soud zrušiv usnesení nižších soudů, uložil prvému soudu další jednání a opětné rozhodnutí.

D ů v o d y:

Jde o shodná usnesení nižších soudů v řízení nesporném, a lze proto podle § 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. podati dovolací rekurs jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost, při čemž jest podle čl. V č. 1 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. nezákonné takové usnesení, které se přičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, ať předpisu materiálního, či formálního, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Dovolací stěžovatelky vytýkají nezákonnost, a to právem.

Jde o soudní odhad nemovitostí p. č, 17/1 a 296 se stavební plochou 2/2 a s hospodářským stavením č. 77, zapsaných v knihovni vložce 157 v R., do níž byly přeneseny z vložky č. 59 podle kupní smlouvy ze dne 20. března 1933, která právě zavdala podnět k soudnímu odhadu podle § 17, odst. 4, dodatku III vládn. nař. ze dne 27. dubna 1922, č. 143 Sb. z. a n. Z knihovního výpisu o vložce č. 59 v R. jde najevo, že pod datem 24. ledna 1933 jest na odhadovaných nemovitostech poznamenáno omezení vlastnického práva zákazem zcizení bez souhlasu obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu a závazky jako reálnými břemeny podle odst. 2 čl. V a odst. 4 čl. V kupní smlouvy ze dne 16. prosince 1929. Odpůrkyně vytýkaly již v rekursu, že odhad byl proveden bez zřetele na dotčená omezení vlastnického práva, pocházející z přídělu, zejména na omezení podle § 37 příděl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n., podle něhož mohou býti nemovitosti se svolením Státního pozemkového úřadu zcizeny jen jako celek, a to jen tak, že dosažená tržová cena, pokud přesahuje to, co bylo do nich vloženo vlastníkem, připadne státu. Rekursní soud uvedl, že tato omezení vlastnického práva nemají vlivu na stanovení obecné hodnoty nemovitosti. Náзор ten je mylný, neboť jde o omezení, která lpí na nemovitostech těch, omezují každého jejich nabyvatele a odnímají je z volného trhu. Nejde tu jen o dočasné osobní břemeno, nýbrž o zákonná omezení, která mohou míti vliv na obecnou hodnotu nemovitosti toho dne, kdy tato omezení platila, a je proto k nim přihlížeti při stanovení obecné hodnoty nemovitostí k určitému dni (rozh. č. 13407 Sb. n. s.). Obecnou hodnotu nějaké věci jest její směnná hodnota (Klangův Kom. k § 305 obč. zák., str. 1191) a je totožná s prodejovou cenou (rozh. č. 12339 Sb. n. s.). Soudní znalci ani nižší soudy vůbec nepřihlíželi k dotčeným věcným omezením, která odhadované nemovitosti zřejmě a ve značné míře mohou znehodnotiti, a soud opominul dáti jejich posudek doplniti. Přičí se proto jejich usnesení a řízení jasnému a nepochybnému smyslu jednak § 305 obč. zák. a znění § 17 odh. řádu a § 23 zák. o nesp. řízení č. 100/1931 Sb. z. a n., podle nichž pro vyšetření odhadní hodnoty jest voliti takový způsob, který zaručuje, že se jím vyšetřená odhadní hodnota co nejvíce přiblíží ceně, kterou by za daných poměrů bylo možno dosáhnouti za odhadované nemovitosti, jednak § 24, odst. 4, odhad. ř. stanovícího, že má býti uvedena hodnota, kterou má nemovitost, jestliže břemena budou zachována. K tomu soud měl dle § 23 zák. o nesp. říz. přihlídnouti. Bylo proto usnesení nižších soudů zrušiti za tím účelem, aby prvý

soud řízení doplnil a spolehlivě zjišťil, jaká omezení vlastnického práva na odhadovaných nemovitostech vážnou, a aby vyšetřil, jaké kupní ceny bylo možno se zřením na veškerá tato omezení za nemovitosti ty dosáhnouti ke dni 20. března 1935.

Čís. 16323.

Zákon č. 16/1920 Sb. z. a n. o trvale ustanovených obecních zřízeních.

Neučinil-li obecní zaměstnanec v propadné lhůtě § 25, odst. 2, zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. prohlášení, že se má jeho služební poměr posuzovati pro budoucnost podle řečeného zákona, nemůže již opíratí svoje nároky ze služebního poměru o předpisy uvedeného zákona.

Předpokladem ustanovení obecního zaměstnance trvale ustanoveným obecním zřízencem jest, aby takové místo bylo systemisováno buď usnesením obecního zastupitelstva (§ 2, odst. 1, řeč. zák.) nebo nadřízeným úřadem samosprávným (§ 2, odst. 2, řeč. zák.). Nedošlo-li k systemisaci, nestal se obecní zaměstnanec zřízencem trvale ustanoveným ani tím, že se obec v ustanovovacím dekretu a ve služebních instrukcích dovolávala předpisů uvedeného zákona, ani tím, že zaměstnanec skutečně vykonával službu obecního strážníka a nočního hlídače, kterou jinak vykonává trvale ustanovený zřízenec.

(Rozh. ze dne 23. září 1937, Rv I 1514/37.)

Srv. rozh. č. 2678, 2953, 14159, 15892 Sb. n. s.

Žalobce, který byl u žalované obce zaměstnán od roku 1913 jako obecní zřízenec, vykonává službu obecního strážníka resp. nočního hlídače, a jenž byl usnesením obecního zastupitelstva ze dne 8. března 1936 bez provedení disciplinárního řízení propuštěn, domáhá se na žalované obci zaplacení splatného služebního platu, soudě, že jeho propuštění jest bezdůvodné, a ježto se stalo bez kárného řízení, i neplatné, protože byl trvale ustanoveným obecním zřízencem žalované obce. Soud první stolice uznal co do částky 86 Kč 80 h podle žaloby, jinak žalobu zamítl. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

I když byl žalobce ve službách žalované obce jako strážník a noční hlídač od roku 1913, bylo na něm, aby ve lhůtě stanovené § 25, odst. 2, zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. učinil prohlášení o tom, má-li býti pro budoucnost jeho služební poměr posuzován podle ustanovení právě dotčeného zákona. Když tak, jak přiznává i v dovolání, neučinil, ať již z jakéhokoliv důvodu, mělo zmeškání propadné lhůty podle druhého odstavce § 25 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. v zápětí, že žalobce ne-